

Молодий кошунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX

№ 46 [2462].

СУБОТА, 15 КВІТНЯ 1978 року.

Газета виходить з 1939 року.

Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

ЩОБ ГОЛОСНІШЕ ЗВУЧАЛА ПІСНЯ

В нашій країні, як ні в одній іншій у світі, створені всі умови для всебічного розвитку кожної людини, для розкриття народних талантів. Величезний загін аматорів художньої творчості, що поєднує у своїх лавах 25 мільйонів робітників і колгоспників, службовців і студентів, учнів і армійської молоді чи не найкраще ілюструє характерну рису соціалістичного способу життя — яскравий прояв духовного багатства радянського народу.

Нещодавно в нашій пресі була опублікована постанова Центрального Комітету КПРС «Про заходи по дальшому розвитку самодіяльної художньої творчості», в якій зокрема говориться, що треба ще більше поліпшити умови для занять в усіх клубних закладах, на підприємствах, у колгоспах і радгоспах, ширше залучати до самодіяльних колективів робітників, колгоспників, службовців, студентів та учнів, сприяти дальшому розвитку народних театрів і любительських музичних, хореографічних, хороших колективів, студій образотворчого кінофотомистецтва.

Сьогодні на Кіровоградщині лише в профспілкових колективах художньої самодіяльності грають свою майстерність 284 хори, 153 музичних, 134 драматичних і 111 танцювальних гуртів, в яких беруть активну участь 18 350 чоловік. Звичайно, ці цифри були б неповні, коли б ми не згадали і про 76 клубів та Будинків культури, куди після робочої зміни поспішає 10 тисяч любителів сценічного мистецтва на чергову репетицію.

Цими днями в Кіровограді проходив міжгалузевий огляд-конкурс цехової художньої самодіяльності вибіркового творчих колективів з різних підприємств області. Високу виконавську майстерність на ньому продемонстрували аматори сцени Світловодського заводу чистих металів. Кожен третій робітник — учасник художньої самодіяльності.

Присміне враження справила виступ хору ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка» (художній керівник В. Перасенко), самодіяльної народної хорової капели «Медик» Кіровоградської обласної лікарні (художній керівник О. Смолянський), жіночий вокальний ансамбль відділу головного конструктора заводу тракторних гідроагрегатів (художній керівник А. Бондаренко) тощо. Всього в огляді-конкурсі продемонстрували свою майстерність 135 колективів художньої самодіяльності.

Масовість і майстерність — саме ці риси визначали мету цього першого обласного міжгалузевих огляду-конкурсу. І все ж, як це не прикро, доводиться констатувати той факт, що на окремих підприємствах Кіровограда низові ланки художньої самодіяльності надто вже пасивні. Скажімо, на зазначений огляд-конкурс ремзавод «Укрспільгосптехніка» виставив... всього одного учасника, а обком профспілки автомобільного транспорту і шосейних доріг не спромігся на жодного...

Учасники художньої самодіяльності в сновисому — молоді люди. Отже, зспівувачем у справі ширшого залучення молоді до самодіяльної творчості повинен стати комсомол. Формулу масовості розв'язувати йому. А це можливо лише при повній активізації комітету комсомолу на підприємствах і колгоспах, вузах і школах. Масовість. Вона продиктована духовними потребами життя, нашого сьогодення.

Кличе „червона субота“ ГЕНЕРАЛЬНА РЕПЕТИЦІЯ

Веселими голосами, дзвінками піснями наповнились того дня вулиці Світловодська. Комсомольці і молодь міста вийшли на суботник, присвячений XVIII з'їзду ВЛКСМ.

Після короткого мітингу і покладення квітів до пам'ятника В. І. Леніну дві тисячі робітників, службовців і школярів стали до роботи. А потім у міському комсомолу почали надходити повідомлення: юнаки і дівчата впорядкували парк культури і відпочинку імені Т. Г. Шевченка, Ревієську водну станцію, вулиці й алеї міста.

Добре попрацювали трудівники заводу будівельних конструкцій зі своїми підшефними — учнями середньої школи № 1, робітниками заводу чистих металів і учні десятирічки № 1. Приклад ударної праці показали плавецького заводу чистих металів Василь Ратушний, апаратника цього ж підприємства Людмила Полянська, комсомольці середньої школи № 4 брати Іван і Леонід Велички.

С. ТИШКО,
громадський кореспондент
«Молодого комунара».

УРОЖАЙ-78:

Почесне друге місце

Набирає темпів посівна кампанія в нашому районі. Цього року в ній візьмуть участь понад тридцять комсомольсько-молодіжних сівальних екіпажів. За умовами соціалістичного змагання, розробленими і затвердженими райкомом комсомолу, переможуть ті, хто засіє найбільшу площу в найкоротші строки при високій якості. Комітети комсомольських організацій господарств оперативну підбивають підсумки трудового суперництва. Так, в колгоспі «Прогрес» вперед виїшов екіпаж, який очолює член ВЛКСМ Володимир Шуржок. За день він засіяв горохом 24 гектари поля при нормі 22, виконавши завдання на 109 процентів. Серед усіх екіпажів господарства комсомольсько-молодіжний займає друге місце.

В. ЧЕРНУХА.

ЗА ГІДНУ ЗМІНУ ТРУДОВУ

Вчора відбувся пленум обкому комсомолу, на якому було розглянуто питання «Про роботу комітетів комсомолу області по підготовці достойної зміни робітничого класу і колгоспного селянства». З доповіддю на пленумі виступив перший секретар обкому Олексій Скічко.

В обговоренні доповіді взяли участь: перший секретар Кіровоградського міського комсомолу Я. Бондар, достячник-такелажник Олександрівської шахти «Світлопільська» В. Грігораш, вихователька молоді гуртожитку Кіровоградського заводу радіовиробів Л. Загребя, водій колгоспу «Победа» Вільшанського району В. Чумаченко, учениця Новомиргородського зоотехнікуму Г. Кривохатко, майстер машинно-тракторного парку колгоспу імені Леніна Кіровоградського району М. Капуста, секретар комітету комсомолу колгоспу «Родина» Долинського району В. Дорош, начальник обласного управління профтехосвіти Д. І. Дузь та інші.

В обговореному питанні пленум прийняв постанову.

СТУПЕНІ СХОДЖЕННЯ

Підбито підсумки соціалістичного змагання серед молодих майстрів доїння і комсомольсько-молодіжних колективів молочнотоварних ферм області за перший квартал 1978 року

Валентина ЄПІШЕВА з колгоспу «Перше травня» Маловісківського району за три місяці одержала 1372 кілограми молока від кожної корови своєї групи.

Світлана ПЕТРИЧЕНКО з колгоспу імені Калініна Новоукраїнського району — 1200.

Валентина РУССЬ з колгоспу «Росія» Новоукраїнського району — 1195.

Зінаїда ВИЗДОЛГА з колгоспу імені Леніна Ульянівського району — 1165.

Людмила УТКІНА з колгоспу імені XX з'їзду КПРС Онуфріївського району — 1162.

Ніна ФЕДЧЕНКО з колгоспу імені Чкалова Петрівського району — 1148.

Тамара ЗАПОРОЖЕЦЬ із колгоспу «Росія» Новоукраїнського району — 1138.

Людмила ТАТАРОВА з колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району — 1133.

Наталія РОГОЖИНА з колгоспу «Мир» Гайворонського району — 1087.

Наталія СИТА з колгоспу імені Леніна Долинського району — 1055.

Любов БОГУШ із колгоспу імені Кірова Новосарангельського району — 1038.

Любов ІРЖОВА з колгоспу «Перше травня» Маловісківського району — 1022.

Володимир ГАПОНОВ з колгоспу імені Кірова Олександрівського району — 1012.

Серед комсомольсько-молодіжних колективів ферм найвищих показників досягли:

Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобриньського району (групкомсорг Володимир Міщенко), який одержав за перший квартал по 884 кілограми молока від кожної корови.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми № 1 колгоспу «Перше травня» Маловісківського району (групкомсорг Валентина Єпішева) — 866.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми Несватківського відділка Другого імені Петровського цукрокombінату Олександрівського району (групкомсорг Ярослав Андрушакевич) — 863.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми № 2 колгоспу «Перше травня» Маловісківського району (групкомсорг Валентина Махно) — 843.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми № 4 колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району (групкомсорг Ніна Лубенець) — 794.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми № 1 колгоспу «Білошівка» Гайворонського району (групкомсорг Любов Цимбал) — 788.

Відзначимо, що Маловісківський, Новоукраїнський, Ульянівський, Олександрівський райкоми комсомолу приділяють велику увагу розгортанню соціалістичного змагання на честь 60-річчя ВЛКСМ серед комсомольсько-молодіжних колективів та окремих тваринників, збають про його гласність. Скажімо, в Новоукраїнському районі 6 молодих тваринників за квартал одержали понад 1000 кілограмів молока від кожної корови. І про це знають усі.

Але в окремих райкомах якщо не зовсім забули, то слабо пам'ятають про обласне змагання молодих працівників ферм. Так, в Знаменському, Добровільківському, Вільшанському, Новгородківському, Голосівському і деяких інших районах жодна доярка чи дояр не досягли тисячного рубежу за квартал. Райкоми комсомолу слабо поінформовані про стан справ на тваринницьких фермах, не хвилює їх і те, що кількість молодих тваринників ферм не збільшується, а зменшується. А в Світловодському районі не можуть назвати жодної молоді доярки.

Другий квартал іще тільки почався. Та час летить швидко. Настане пора підбивати й підсумки річної роботи. І тоді подекуди ріками розводяться тваринництво в нас, мовляв, постійно відстає, нелегко надолжити прогаване. Звичайно, нелегко, особливо ж тоді, коли протягом року нічого для цього не робили. Тим часом комсомольці і молодь Кіровоградщини поставили собі за мету підняти тваринництво на належний рівень, стати на фермах дбайливими господарями. Жаль, що в названих вище районах про це забули.

Комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварної ферми № 1 колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобриньського району (групкомсорг Володимир Міщенко), який одержав за перший квартал по 884 кілограми молока від кожної корови.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ДЕЛЕГАТ.
КОМСОМОЛЬСЬКОГО З'ЇЗДУ

ДЕНЬ, З ЯКОГО ПОЧАЛОСЯ...

Певно, не кожен пам'ятає той день, з якого почався його шлях до майбутньої професії. А він обов'язково повинен бути, той день. Інакше людина «розминеється» зі своїм покликанням і тоді жити їй буде якось нецікаво.

Першого побачення з професією не призначив, зустріч із цєю часто несподівана. І захоплює вона не завжди з першого разу, хоча в Андрія Острозерського винило павиані. Вона захопила його відразу ж і так, що плани серйозно зайнятися радіотехнікою лишилися спогадом про дитинство. Сталося це тоді, коли він, ще воїн Радянської Армії, побував на одному із заводів у Крайоварську... То був день його першого побачення з професією.

Цікаве все-таки життя. До служби в армії любив складати прибіччя, мудрувати над схемами. В армії був сапером. Та карт було йому одиниць раз побачити струмок розплавленого алюмінію — і все перевернулося.

З дому, з Голованівського району, писали, що Побузький піксельний завод набирається сили. Ось куди тягнуло. Андрій і досі пам'ятає, коли прийшов у відділ кадрів підприємства — 3 лютого 1976 року. Дрібниця? Та ні, мабуть, бо всі ми пам'ятаємо час, коли стали до роботи. Не з рядових ця дата.

— Всього й не розкажеш. Дивитись, як хтось інший плавити метал — одне, а підійти до печі, що дихає на тебе спекою (увійти собі, пістори тисячі градусів), і не просто дивитись, а керувати вогнем... Хто б раніше подумав, що у мене це вийде?

Нині можна й озирнутися назад. Минуло два роки. Андрій Острозерський став металургом, плавильником. Своєю людиною в колективі. Своя людина — це коли в будь-яку хвилину сам можеш підставити плече, комусь допомогти, когось замінити. А замінити плавильника, що не один рік стояв біля печей десь у Новокузнецьку, повірте, не так просто.

Андрій закоханий у професію металурга. Ні, він не складає про неї вірши, бо не має такого хисту, не збирає віршків з газет. Він просто на одному подиху може змалювати процес плавки від початку до кінця. Та це зможуть усі металурги, це звичайна річ. А він, розповідаючи, зацікавлено дивиться на співбесідника: «Ну як, цікаво? А що, яка вона, металургія?» Важко уявити, що вона коли-небудь може його розчарувати.

— Пів паца, пів велика. Але вона підтримує інші великі пачи. Без неї завод може не виконати плану. Ось так. А іноді її зупиняють, бо ліміт електроенергії вичерпався. Невесело тоді, чесне слово. План виконуємо, але... наша пача простаює.

На свою «кар'єру» Андрій не скаржиться, не має такої ирани: протягом року підвищив кваліфікацію на два розряди. П'ятий у нього тепер. Та, мабуть, не тільки в розрядах річ.

— Завантажувати під старком невчасно — на стабільність процесу плавки не розраховуй. Різко підвищується температура, пача швидко виходить з ладу. Перевитрата електроенергії...

Бригада у них — що треба (за словами Андрія). Підтвердження цього — перше місце серед колективів підприємства кольорової металургії за підсумками минулого року.

Нещодавно в цеху провели збори, присвячені обговоренню проекту нової Конституції Української РСР. І комсомольці ухвалили таке рішення: відпрацювати 19 квітня, в день початку роботи сесії Верховної Ради УРСР, з підвищеною продуктивністю. Отже, не тільки метал еднує людей у колектив. Це Андрій відчув і тоді, коли хлопці гуртом обновили пам'ятник воїнам, що загинули при форсуванні Бугу. Всю душу вклали в цю роботу. Посадили ялинки, заклали алею... Потім була хвилююча зустріч з ветеранами війни, які втрачали тут своїх бойових друзів. Таке не забувається.

— Необхідно, щоб якомога більше було таких справ, щоб не відбуватися несуттєвими заходами. То правильно, молодь треба активно залучати до комсомольської роботи. Але часто у нас це здійснюється виключно через художню самодіяльність чи спорт. А дехто взагалі вважає, що тільки комсомольська організація повинна давати цю молодій людині. А навпаки? Мій принцип: спочатку я — комсомолу, потім уже комсомол — мені. Тільки так!

Це вже слова не тільки плавильника, а й заступника секретаря комсомольської організації цеху.

Поки що найвища нагорода для Андрія — те, що його обрали делегатом XVIII з'їзду ВЛКСМ. Щастя, якому позздрити кожен двадцятичотирирічний. Це ж отак, не по телебаченню, а просто перед тобою виступають прославлені люди країни. А може, пощастить розмовляти з ними особисто. І йому є що розказати про свій Голованівський район, про область. Острозерський нині особливо цікавиться подробицями подвигу підпільної комсомольської організації «Спартак» у роки Великої Вітчизняної війни. Розкаже, звичайно ж, і про свій Побузький піксель.

Буде з'їд. А сьогодні Андрій збирається на роботу, в цех, де працює оператором його дружина Людмила. Почався новий трудовий день. Продовження того першого дня, коли він очаймовився з професією металурга.

А. РОМАНЮК.

сміт Побузьке.

Ми звикли до того, що у нашій країні кожному гарантовано право на працю, освіту, охорону здоров'я тощо. І назіть не задумуємося, що може бути інакше. Все це починаєш цінувати ще більше, коли зустрічаєшся з іншим способом життя.

Наприкінці минулого року заслужений самодіяльний ансамбль танцю УРСР «Ятрань» кілька місяців гастролював у США, Канаді й Англії. І якось мимоволі асе бачене в країнах капіталу зіставлялось із нашим життям.

Якось ми йшли центральною вулицею Нью-Йорка, здалека почули чудову мелодію. Слухачів не побачили. Прохожі зрідка кидали дрібні монети в капелюх, що лежав біля ніг ще не старого чоловіка. Наші музиканти авторитетно заявили: так грати може лише здібна людина, що має спеціальну музикальну освіту. А вона опинилася у ролі жебрака. Іншого разу бачили, як безробітний художник на вулиці креслив цікаві сюжети, малював портрети. Отже ні музикант, ні художник не

змогли стати корисними для свого суспільства. Вони були для нього зайвими.

Трапилось так, що керівник нашого колективу під час гастролей захворів. За даї медичні консультації було заплачено

ДВА СПОСОБИ ЖИТТЯ

велику суму грошей. А якщо довелось ще робити операцію?.. Наша перекладачка розповіла, що їй за досить складну операцію й лікування довелося заплатити понад п'ять тисяч доларів.

Ми знаємо тільки на прикладі свого ансамблю, які великі кошти витрачає Радянська держава на розвиток художньої самодіяльності. Нездешно обходяться, наприклад, наші костюми, поїздки. Але ми за це не платимо. У США теж є аматорські колективи. Однак за приміщення, де самодіяльні артисти прозодять свої репетиції, за наванчання, навіть за костюми треба платити самим аматорам.

Обговорюємо проєкт Конституції УРСР

Вразило й те, що люди в містах США багато говорять про свої страхи. Їх лякає, що увечері на вулиці та навіть і у власній квартирі, можуть вбити, пограбувати, зґвалтувати, вони бояться втратити роботу, захворіти.

...Нині в республіці проходить обговорення проєкту Конституції УРСР, кожна її стаття — це наше реальне життя. Як же чим не пишати?

...Щодня я йду на роботу. Моя робота сім'я — колектив заводу «Червона зірка», де я працюю в ремонтно-механічному цеху слюсарем-монтажником. Мені нічого хвилюватися про завтрашній день. Знаю, що й старість буде забезпечена. Це гарантує Конституція.

Є. РОЗГОНЕР,
робітник Кіровоградського заводу «Червона зірка», учасник ансамблю «Ятрань».

Вн зобов'язувались

ДОРОГИ ТІ Ж САМІ

Щоб пересвідчитись у тому, як відрізняється життя нашої колонії, очолюваної С. Ф. Токарем, потрібно, мабуть, привести деякі цифри. За перший квартал минулого року ми провели 362 великовагові поїзди, перевезли понад заплановані 170 116 тонн народногосподарських вантажів, зекономили 14 117 кіловат-годин електроенергії. За цей же період 1978-го провели 634 великовагових, перевезли 294 627 надпланових тонн вантажів, зекономили гри цьому 57 250 кіловат-годин електроенергії. Ось така арифметика.

Але самі цифри, якими переконались вони не були б, ще ні про що не кажуть. І колектив той самий, і дороги ті ж, що й два, п'ять, десять років тому. Але оновився локомотивний парк, люди збагатились досвідом і, головне, кожен прагне зустріти 60-річчя ВЛКСМ справді по-комсомольськи. Тому й взяли ми підданці соціалістичні зобов'язання на ювілейний рік.

Машиністам нашої колонії довірили першими в дело освоїти нові електровози ВЛ-80. Взались за справу з великим бажанням. Адже нова техніка потужніша від ВЛ-60К, а це гарантує вищу продуктивність, дає можливість перевозити більше надпланових вантажів у великовагових складах. І як що цього річчю показникам дивуватись нічого. І, взагалі, все нове притягує до себе.

Особлива розмова — про економію електроенергії. Міцно утверджується думка, що на великоваго-

вих можна економити більше. Це підтвердила практика. Здавалось б, дивно: важкий поїзд і енергії більше «тягне». Що значить тільки зрушити його з місця, витягти на підйомі. Але це коли немає вміня, вірніше бажання боротися за кожну кіловат-годину. Мова йде про ставлення до роботи. Якщо машиніст відчуває якусь відповідальність, він використає кожен спуск або підйом, коли состав котиться за інерцією. У великовагових, підкреслю, інерція руху набагато більша. На невеликому підйомі поїзд вийде з її допомогою.

Отак і вчимося економити. Повторю вислів, що став хрестоматійним: машиніст вчиться у кожній поїздки. А потім, знайшовши щось нове, ділиться ним з товаришами. Це — наша раціоналізація.

Іноді хочеться, щоб результати роботи залежали тільки від нас і ні від кого більше. Тому є причина. Незадовільний пропуск поїздів, вимушені стоянки (до речі, не рідкість) — це гальма, які стали на шляху збільшення економії. Наприклад, аби зрушити з місця состав, потрібно затратити 90 кіловат-годин електроенергії, що аж ніяк не входить у плани машиніста. Особливо часто незаплановані стоянки доводиться робити на станціях Пантаївка, Королівка, Олександрія. Тож давно час поліпшити систему пропуску поїздів, яка на сьогодні має чимало вад. Точніше, не саму систему, а якість роботи станційних служб.

У рік ювілею Ленінського комсомолу колектив колонії зобов'язався повністю впровадити лунінський метод догляду за електровозами. Ще не так давно ми мали справу з «безпритупними» локомотивами «сиротами», коротше кажучи. Як це? Просто ні за ким вони не були закріплені, ніхто з машиністів роботу ремонтників не контролював. «Били» їх, як хто хотів.

Нині за колоною закріплено 25 електровозів. Не завжди доводиться на них їздити, але несемо за них повну відповідальність. Після ремонту бригада обов'язково контролює його якість.

Як ніколи, напружений рік. Ми зобов'язалися вибороти право носити звання колективу імені 60-річчя ВЛКСМ. І суперник у змаганні сильний. Це комсомольсько-молодіжна колонія Знаменського локомотивного депо, яку очолює машиніст-інструктор Анатолій Іванович Онисенко. Тож зекономлені кіловат-години — це не гарантія успіху. Ніхто з нас про це не забуває. Тому кожна поїздка — як невеликий етап перед ювілейною ударної вахти.

В. ДЕСЯТНИКОВ,
громадський машиніст-інструктор комсомольсько-молодіжної колонії імені XXV з'їзду КПРС Знаменського локомотивного депо.

СВЯТО РОЗМАГІ-СЛОВА

Позавчора на Кіровоградщині відбувся традиційний День поезії. Вірші, присвячені буднім хліборобам і робітникам ударним змінам, ліричні поезії лунали в сільських клубках гуртожитках, у школах і цехах заводів області. Активну участь в проведенні Дня поезії взяли молодіжні літературні студії «Сівач» (Кіровоград), «Вісь» (Новомиргород), «Пласт» (Олександрія) та інші.

В обласному центрі свято поезії завершилось великим вечором, в програмі якого звучали вірші кіровоградських поетів Віктора Погрібного, Анатолія Крижського, Валерія Гончаренка, Віталія Ципіна, Георгія Шевченка, Леоніда Народового та інших.

На цій зустрічі свої поезії прочитали гості, лауреати республіканської комсомольської премії ім. М. Островського Володимир Забаштанський і молодий поет, член спілки письменників України Анатолій Кичинський.

На фото: Володимир Забаштанський (ліворуч) і Анатолій Кичинський.

Фото В. ГРИБА.

Діти! Діти! Наші повинні понести далі в життя те, заради чого ми живемо, те, за що ми боремось. Так, як підхопили ми червоний прапор тих, хто прокинувся пораніше і веселіше нас. В дітях — наше майбуття, наша надія, наша щаслива старість.

Недарма держава піклування про майбутнє покоління ставить нам в обов'язок законом: «Громадяни Української РСР зобов'язані піклуватися про виховання дітей, готувати їх до суспільно корисної праці, рости гідними членами соціалістичного суспільства», — говорить в статті 64 проекту Конституції республіки.

Питання виховання дітей у сім'ї хвилюють і наших читачів. Сьогодні «Клуб молоді сім'ї» продовжує розмову «Діти: щастя чи тягар?», почату на сторінках нашої газети листом Миколи Сенченка з Кіровограда. Ви добре пам'ятаєте лист інженера, котрому вже за тридцять і котрий не хоче одружуватись, бо не хоче обтяжувати себе турботою про дітей. Мовляв, є як же захоплення музикою, поїзди на риболовлю, туристські круїзи та інші переваги холостяцького життя? Лист викликав хвилю відгуків. У Миколи викинулися і однодумці. Валентина І. з міста Світловодська, наприклад, своє небажання мати дітей пояснює зайнятістю на роботі, вона активістка, ділова жінка, що вирішує долі інших, і їй просто «ніколи буде взятися з пелюшками».

З редакційної пошти президія «Клубу» відіграла найбільш цікаві. Листом В. Місценко, консультанта відділу юстиції обласного комітету, до речі, матері трьох дітей, хочеться відповісти Миколі Сенченку. Здавалося б, що спільного між дисциплінованим, цілком порядним, урівноваженим інженером, який вільний час проводить не за пліччям, а в погоні за музикою, і злочинцем? Нібито нічого. Але, нехай вибачить нам таке порівняння Микола Сенченко, характерна риса злочинця, про якого розповідає в листі В. Місценко, — егоїзм. І якщо у Миколи егоїзм виражений, може, трохи слабніше, то у героя листа він доведений до абсурду.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

ВТРАТИВШИ ЛЮДСЬКУ ПОДОБУ

Відкриє засідання обласного суду. На лаві підсудних — батько. Хто ж ця людина і що вона заподіяла? Це Цивинський Анатолій, який досягнув на житті своєї шестирічної доньки.

Серпневого вечора діти вже спали, коли він, їхній батько, напившись, розбив балконне вікно і вліз у кімнату. Дружина, побачивши його, озвірілого, на балконі, злякалася погрозу, роздягнена бігла по сходах з криком: «Рятуйте моїх дітей!»

Не думала вона в ту мить, що він, замкнувши зсередини двері, скопить сплячу доньку і, незважаючи на її прохання: «Тату, я буду слухатись тебе», — на очак свого одинадцятирічного сина Геннадія по-звір'ячому кине її з балкона. Так закінчилося зовсім коротке життя Надії Цивинської.

Розлюченим, страшним зостанеться назавжди в пам'яті сина батько. Іена з великою дитячою тривогою розповідає людям і суду, як жалібно кричала і просилася сестричка у п'яних батькових руках. Це не відомо, чим би кінчилося все й для Гени, якби в двері не почали рватися люди. «Ось вам ваші аліменти!» — такими словами звернувся після скоєного батько до сина.

Батько? Дружина Цивинського розповідає про їхнє спільне подружнє життя. Навіть страшно подумати, що поруч нас жила така людина. Цивинський постійно пиячив, зчиняв дома бійки, скандали. Знущався із сім'ї.

Діти весь час заздрили тим, з ким батьки ходили в парк, у кіно. Діти Цивинського цього не бачили ніколи. Завжди були з мамою. Замість того, щоб повести дітей у кіно чи театр, він доводив сім'ю до того, що діти з матір'ю змушені були запасатися продуктами на вихідні дні і сидіти у своїй кімнаті.

Постійні погрози дружині «я тебе заріжу все одно», «я тебе викину з балкона» важким тягарем лягали на дитячі серця. Недарма ж Гена, коли відпочивав улітку в піонерському таборі, писав три-чотири листи сестричці та мамі, хвилюючись за них.

Ніхто в залі не міг стримати сліз, коли голова суду читав ці листи: «Мамо, як справи, чи не ображає

тато тебе?». Син хвилювався тому, що від батька можна було чекати всього.

Ця людина давно втратила не тільки серце батька, а й взагалі людську подобу. Галина жаліла його, надіялась — розкається, особливо тоді, коли після надмірного вживання спиртного він тяжко захворів. Раз у раз бігала до лікарні, дбала, щоб швидше одужав.

«Я думала, що він усе-таки стане людиною, бо ж у нас діти», — каже Галина. Та час не виправив його, навпаки, жити з ним їй ставало дедалі нестерпніше. Йому нічого не допомогло: ні умовляння адміністрації, де працювала Галина, ні часті розмови з директором птахокомбінату, де він працював.

Дитинство...

Яке воно щасливе й безтурботне в наш час! І обов'язок наш — боротися з тим, щоб не було випадків, подібних до випадків у сім'ї Цивинського: Мати і діти серед ночі шукали притулку у сусідів, знайомих, у колегарці.

Останнє слово підсудного. Що ж скаже цей негідник? Зал переповнений. Усі чекають.

Настала та хвилина, коли треба глянути людям в обличчя. «Я вчинив тяжкий злочин, встанне прошу простити мені. Я хочу жити, як і всі».

«Я хочу жити...» Життя дороге для кожного. І знову в моїй пам'яті аїмалюється таке коротке життя Надії. Спокійна, завжди слухняна, працювала. В переддень своєї смерті вона так гарно прибрала в татовій кімнаті...

І ось тепер стоїть він перед людьми, перед законом і каже, що йому хочеться жити.

Радянські закони гуманні, але й суворі до тих, хто заслуговує кари.

Ім'я Української республіки, ім'я усіх людей, ім'я убитого дитинства злочинця засуджено до розстрілу.

Зал оплесками зустрів вирок суду.

Діти — наше майбутнє. Ми — в наших дітях, і тому їх треба берегти, виховувати, але так, щоб не було соромно глянути людям у вічі.

В. МІСЦЕНКО.

ДІТИ: ЩАСТЯ ЧИ ТЯГАР?

ХОЧА ЛИСТА НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

«Яка велика радість була у нас із дружиною, коли в нашій молодій сім'ї народилася дитина! Та ця радість згодом затьмарилась. Нашій дочці вже рік і десять місяців, але в дитячій ясла ми її досі не водимо. Не раз я звертався

в жіночу раду і завком профспілки, та відповідей щоразу була одна: місця в дитячих яслах немає», — розповів у листі до редакції т. Небесний, електриковий Світловодського заводу чистих металів. Редакція направила цьо-

го листа адміністрації Світловодського заводу чистих металів. Помічник директора т. Козинець повідомив, що дитину Небесний улаштувано в дитячий ясла-садок № 3 заводу.

ВИРІЖ І ПОКЛАДИ ДО КОНЦЕРТА

Яка твоя думка

про те, що ти прочитав на цій сторінці?

Чим ти пояснюєш зниження проценту народжуваності дітей?

Скільки дітей у тебе? Про яку сім'ю щодо кількості дітей ти мріяв або мрієш?

Коли і де, на твою думку, треба ечити людину бути хорошим батьком, матір'ю?

Чи зміцнює сім'ю дитина?

Відповіді пкладай в конверт і разом з цією анкетою підправ на адресу: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакції газети «Молодий комунар».

Пошту клубу коментує юрист

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА КОХАННЯ

Уже в перші дні Радянської влади було скасовано буржуазні закони, які ставили жінку в нерівноправне становище з чоловіком. Протягом шістдесятирічного життя нашої держави законодавство про шлюб і сім'ю розвивалось і вдосконалювалось. 27 червня 1968 року Верховна Рада СРСР затвердила Основні законодавства Союзу РСР і союзних республік про шлюб і сім'ю, вони набрали чинності з 1 жовтня 1968 року.

У нашій країні визнається тільки шлюб, зареєстрований в органах загсу. Основні законодавства і Кодекс про шлюб і сім'ю застосовуються лише в су-перечних між особами, які перебувають у шлюбі, зареєстрованому в органах загсу. Водночас ці закони інакше роз'яснюють питання про встановлення походження нешлюбних дітей.

Згідно з чинним законом батько народженої поза шлюбом дитини може подати спільну з матір'ю заяву до органів загсу та бути зареєстрованим батьком дитини. В разі відмови батька добровільно зареєструвати дитину і назвати себе її батьком, мати дитини має право звернутись до суду з позовом про встановлення батьківства.

Але відповідно до статті 53 Кодексу про шлюб і сім'ю Української РСР при встановленні батьківства в судовому порядку за осно-ву беруться не тільки медичні критерії, скільки інші обставини, передбачені законом.

Які ж це обставини? При встановленні батьківства беруться до уваги: спільне проживання і ведення спільного господарства матір'ю і відповідно до народження дитини. До того ж стосунки цих осіб повинні бути характерні для сімейних, тобто вони повинні проживати в одній квартирі, кооперувати засоби, піклуватись одне про одного, купувати меблі, речі тощо; спільне виховання або утримання дитини; подання матір'ю до суду доказів, які з достовірністю підтверджують визнання відповідачем батьківства.

У пункті 3 постанови Президії Верховного суду СРСР від 4 грудня 1968 року «Про практику застосування судами Основ законодавства Союзу РСР і союзних республік про шлюб і сім'ю» підкреслено, що закон, як і раніше, стоїть на позиції підтримання установлених сімейних стосунків, а не випадкових зв'язів.

Щоб установити батьківство, позивачка має довести хоча б одну з трьох зазначених вище обставин. На практиці ми стикаємося з випадками, коли мати дитини в судовому процесі твердить, що дитина народилася від відповідача. На підтвердження мати висуває такі докази: тривалий час зустрічалися, бували у неї і у нього вдома, відповідач обіцяв одружитись.

ці обставини підтверджують і свідки. Та згідно з вимогами закону дані докази не беруться до уваги.

У народному суді Ленінського району міста Кіровограда горін було розглянуто цивільну справу К. і С. про встановлення батьківства. Позивачка твердила, що жила разом з С. однією сім'єю майже рік, у результаті у неї народився син Дмитро. Позивач не доводила, що в цей час він жив зі своєю законною дружиною, в її домі знаходились і його особисті речі, майно. Гроші теж приносила дружині.

У судовому засіданні свідки пояснювали, що С. був у квартирі позивачки. Суд у своїй ухвалі вказав, що зустрічі К. і С. не є достатніми доказами для встановлення батьківства, і відмовив у задоволенні позову.

Народний суд міста Світловодська, розглянувши справу М. і Д., встановив, що Д. — батько Ольги, котра народилася 3 липня 1977 року. Хоча Д. й відмовився записати себе батьком дитини в органи загсу, суд установив, що сторони проживали в будинку батьків Д. Майбутня мати була там прописана. Вона ж Д. влаштував позивачку на роботу як дружинку, згодом відвідував її вагітну в лікарні. За таких обставин народний суд об'явив батьківство по факту спільного проживання, ведення господарства сторонами до народження дитини.

Діти, які народилися поза шлюбом, при встановленні батьківства в добровільному порядку чи судом, мають ті ж самі права, що й діти, які народилися в зареєстрованому шлюбі.

У тих окремих випадках, коли неможливо встановити батьківство, подається державна допомога одинокій матері. За нею залишається й право помістити дитину на утримання і виховання повністю за державним рахунком. Законом також стирається горезвісний прохач в актовому запису про народження дитини. Запис про батька роблять за прізвищем матері, а ім'я і по батькові — за її вказівкою.

Як бачимо, радянське сімейне законодавство стоїть на сторожі інтересів дітей, що народилися від батьків, які не перебувають у шлюбі, допомагає одиноким матерям у встановленні батьківства, в залученні фактичних батьків до участі в утриманні і вихованні своїх дітей. Але встановлення батьківства — це складний шлях, що нерідко пов'язаний з розголошенням інтимних сторінок життя жінки, і тому хочеться порадити нашим читачам: нехай і будуть неохочими. Але пам'ятайте, що тільки зареєстрований шлюб в органах загсу породжує права та обов'язки подружжя.

В. МЕТКА,
член обласного суду.

ЗАЗДРЮ!

Мені вже за двадцять. Я маю очну осаду, квартиру з усіма вигодами, імпортні чобітки-козачки і дублянку.

Однак я нещаслива. Прийшовши після роботи додому і одягнувши привабливий із Белграда халат, котрому позаздрить кожна жінка, я падаю на застелену килимом канапу і реву голосно.

Гірко усвідомлювати, що на вулиці усі ходять вкож, а я одна. Я ніби не гірша за інших. З подружжям розмови точаться місяцями одні і ті ж: хочеться мати сім'ю і дітей.

А ось сім'я якраз і немає. Інші нас заспокоюють, знайдете і ви своє щастя. Не вірш у ті заспокоєння, коли бачиш, як до дверей загсу підходять молоденькі дівчатка в білих сукнях. А ми втратили вже свій час і наділись немає на що.

Заздрю, від усієї душі заздрю тим, хто має дітей, сім'ю. Яюсь промайнула думка: народити дитину без чоловіка. І одразу одігнала її, осудять люди і не зрозуміють.

Галина СЛОБОДЕНЮК.
м. Кіровоград.
Від редакції: що б ви порадили Галині?

● СПОРТ

● СПОРТ

● СПОРТ

● СПОРТ

● СПОРТ

- Запрошують фізорги
- Від значківця — до чемпіона області
- Делегатка комсомольського з'їзду — краща спортсменка училища

„ЗУПИНИВСЯ—КРОК НАЗАД...“

На комсомольських зборах там і вирішили: кожен комсомолец має силити заліз з фізичної та військово-технічної підготовки і стати значківцем ГПО. Першими взяли на себе таке зобов'язання допризовники.

Почали з пропаганди нормативів і вимог комплексу. Щоб усі знали, яку висоту треба подолати. Доручення отримали фізорги і комсорги. Провели бесіди в кожній групі, орієнтували своїх ровесників, як треба тренуватися. І щоразу називали імена чемпіонів області з багатоборства ГПО і їхні результати. Фізорг Олена Репенюк так і підкреслювала:

— В учнів Кіровоградського машинобудівного технікуму Володимира Твердоступа і Миколи Лахазова не кращі умови для тренувань, ніж у нас. Але вони поставили перед собою високу мету і вперто йшли до перемоги. Отримали значки ГПО. Але на цьому не заспокоївались. Відчували, що здатні на більше. Тож заняття в спортивній секції у них щодня. І ось результат — найсильніші в області. Ім подобається зазирати в вогневе мушкетерське око в плаваючому басейні. Твердоступ тепер — чемпіон області, кандидат у майстри спорту. Ото ж я й кажу: у нас теж є гарне спортивне містечко, маленький олімпійський стадіон. Тож спробуймо наблизитися до чемпіонів.

І вони тренувались. Григорій Гавриленко і Галина Рубцова, Сергій Брайко і Віктор Голозченко, Віталій Кодаченко і Сергій Кочерга, Люба Корніснюк і Таня Юрці — найбільш завзяті і наполегливі. Першими виконали нормативи. Потім перекрили їх. І стали чемпіонами — поки що в училищі.

А Надя Хріснюк пішла далі. На обласних змаганнях труднорезівців не мала собі рівних у стрибках у довжину. Вона тепер переконала: цей успіх від того, що регулярно займалася в секції з багатоборства ГПО. Такої думки і кращі боксери колективу

фізкультури Віктор Іванов, Сергій Біднаков, Петро Яровенко, Сергій Гончарук, які теж здобули призові місця в області. Їхній тренер А. М. Акуліч зауважував їм:

— Перш за все — ГПО. Бо це основа фізичного удосконалення. А потім уже спеціальна підготовка.

Повернулись з обласного турніру баскетболістки, яких тренує В. Г. Жежер. Теж з нагородами. Обласна рада ДСТ «Трудові резерви» нагородила борця класичного стилю Віктора Омельченка. Чемпіонські медалі привезли з Кіровограда волейболістки тренера В. Г. Шарпа. А футболісти, дивись, уже на республіканських змаганнях... Всі вони були в списку тих, хто складає нормативи ГПО. І не заради того, щоб тільки отримати золотий чи срібний значок. А задля власного фізичного гарту і бадьорості. Щоб потім, коли вийдуть на риштування новобудов, мати силу і зав'язі на довгі роки. І праця їхня переросла в красу. Бо все, що робитимуть — то чесними і міцними руками.

Нині дружокорсниця Олександрівського профтехучилища № 7 делегат XVIII з'їзду ВЛКСМ Олена Репенюк з присмієм відзначає:

— Тоді на комсомольських зборах не було байдужих. І то був початок активності в фізкультурі і спорті.

І фізорг Олена Репенюк знову йде до своїх друзів. Своєю власною прикладом (вона краща волейболістка, баскетболістка училища, продовжує займатися в секції багатоборства ГПО) і словами спортивного агітатора і пропагандиста юнаків і дівчат йти далі. Бо: «Хто зупинився, той зробив крок назад...»

М. ВІНЦЕВИЙ.

На фото: кращий значківця ГПО дружокорсниця Галина Рубцова.

Тренер В. Г. ЖЕЖЕРА з баскетболістами.

Фото В. КОВПАКА.

Міронову і тринадцятирічній спартаківці Тетліні Дубівці.

РУЧНИЙ М'ЯЧ. Чемпіонат республіканської ради

«Спартак» відбувся в Долиночку. В ньому взяла участь і чоловіча команда нашої області. Вдалими були її виступи. Кіровоградці, після організаторів поєдинків — донечан, посіли другу сходинку, на третій — воронілоградці. Готував наших гандболістів до цих змагань Володимир Климентійович Гурський.

ШАШКИ. Вісім днів у Кіровограді тривала особиста першість області з російських шашок. Добре провели всі зустрічі майстер спорту з «Нолоса» Марк Соколовський (він набрав вісім з половиною очок з десяти) і першорозрядниця авангардівка Тетяна Логанова. У неї та ж кількість очок. Вони завоювали чемпіонські ти-

тули 1978 року. Другими призерами стали кандидат у майстри спорту спартаківець Микола Король (у нього на пів-очка менше, ніж у переможця) та Емілія Барна з «Авангарду». До речі, вона виконала норматив першого розряду. Третя сходинка дісталася майстрові спорту із студентського товариства «Буревісник» Володимиру

ПОНЕДІЛОК

17 КВІТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер суботу.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ВЛКСМ, м. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

На твою

книжкову полицю

ПРОПОНУЄ
„ПРОПАГАН-
ДИСТ“

КОНДРАТЮК О. П. Розвиток соціалістичної теорії морального виховання молоді. К., «Вища школа», 1977. Ціна 1 крб. 90 коп.

У монографії на основі широкого використання праць В. І. Леніна розглянуто питання розвитку теорії і практики морального виховання трудящих, особливо молоді, у передреволюційний і головним чином, у повоєнний період. Призначена для студентів педагогічних інститутів, учителів шкіл, працівників органів народної освіти.

КОТЛЯР О. Є., ТАЛАЛАЙ М. П. Молодь приходить на виробництво. М., Профвидав, 1978.

Автори на матеріалах соціологічних досліджень дають рекомендації, пов'язані з трудовим використанням випускників шкіл, із закріпленням їх на виробництві.

Адреса — Радянський Союз. Колективна збірка. Дописець, 1976. Ціна 11 коп.

У книжці автори розповідають про свої долі, про колективи, в яких вони працюють, діляться думками про радянський спосіб життя, про те, що ми розуміємо під тим, що таке радянська людина. Книжка розрахована на широке коло читачів.

ХАРЧЕВ О. Г., ОДИНЦОВ В. П. Соціалістичне змагання і виховання молодих робітників. М., «Знання», 1977.

У брошурі відзначаються виховні функції соціалістичного змагання, його роль у формуванні світогляду сучасного молодого робітника.

БАЙТРУНАС В. С. Патрістичне та інтернаціональне виховання молодих трудівників. Бібліотечка наставника. М., Профвидав, 1977.

У цьому виданні такі розділи: «З чого починається Батьківщина», «Виховує колектив», «Наставники обмінюються досвідом».

ДЮНІН В. М., ПРОСКУРА В. В. Зроби крок першим. Видання друге. М., Політвидав, 1975.

В одному із соціологічних опитувань велика група молоді назвала донецького гірника О. Г. Стаханова найвідомішим радянським робітником. Життя і трудовому подвигу цієї людини присвячено книгу «Зроби крок першим».

Г. МАТВІЄНКО, завідувача магазином «Пропангандист», м. Кіровоград.

УДАЧІ ВАМ,
ЮНІ

Завтра починаються ігри другого кола першості Радянського Союзу з футболу серед юнаків 1960—1963 років народження. Спортивну честь нашої області захищають два колективи — вихованці груп підготовки молодих спортсменів при кіровоградській команді класу «А» другої ліги «Зірка» та олександрійський «Кристал». Турнірну таблицю третього кола серед старших юнаків, за підсумками першого кола, що проходив восени минулого року, очолює миколаївський «Суднобудівник». Він у своєму активі має одинадцять очок. Стільки ж на рахунок «Зірки» і херсонського «Кристала». Але в них гірше співвідношення забитих і пропущених м'ячів. Отже, поєдинки за місце, яке дає право на продовження боротьби за чемпіонський титул, будуть напруженими і цікавими. В першому турі наші земляки зустрічаються між собою. Цей матч відбудеться на стадіоні в Кіровограді.

Серед команд молодшої вікової групи попереду йдуть також миколаївці. У них десять очок. На три очка менше у кіровоградцях.

Набагато гірше турнірне становище в олександрійцях. Вони знаходяться у другій половині таблиці. Матчі, згідно затвердженого календаря, проходять лише по неділях.

23 квітня кіровоградці прийматимуть свого найближчого конкурента в боротьбі за вихід до фіналу — херсонський «Кристал». 30 квітня вони грають в Запоріжжі із «Стрілою». 5 травня «Зірка» прийматимуть вихованців ДЮСШ міста Одеси. А потім дві зустрічі на виїзді. 14 травня кіровоградці поміряються силами у Миколаєві з «Суднобудівником», а 21 травня — в Одесі. Матч зональної першості «Зірка» проведе у себе вдома — 28 травня зі своїми ровесниками із Севастополя — «Хвилі».

Отже, м'яч на центр. Удачі вам, юні футболісти!

В. ТВЕРДОСТУП.

ВІВТОРОК

18 КВІТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. Док. телефільм «Дніпропетровськ». 10.30 — Для школярів. «Пароль» — «Дружба». 11.00 — К. т. Новини. 11.15 — Горлівське виробничо-об'єднання Донецької області «Стірло». 11.40 — К. т. «Шістий екран». 10 клас. Українська література. 12.10 — «Шалене дитинство». Концерт. 16.30 — К. т. Кінотрилогія «Радянська Україна. Роки боротьби і перемоги». Фільм перший. 18.00 — «Партійне життя». 18.30 — Репортаж. Оголошення. 19.00 — «Вісті». 19.30 — К. т. «Столиця творчості». Степан Олійник. 20.30 — Сільськогосподарський тиждень.

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — «Час». 9.35 — Гімнастика. 8.55 — «Один за всіх, всі за одного». 9.35 — Телефільм «Місяць довгих днів». 1 серія. 10.45 — Концерт молодих виконавців. 14.30 — Док. фільм. 15.25 — «Знай і умій». Для юних техніків. 16.10 — «Село: діла і проблеми». 16.55 — «Зелений марш». Фільм-концерт. 18.00 — К. т. Виступає Черкаська міська народна хорова капела. 18.30 — К. т. «Сонячне коло». Концерт. 19.00 — К. т. «Вісті». 19.40 — Музичний фільм «Покликання». 20.30 — К. т. «Говорять депутати Верховної Ради УРСР». 20.45 — К. т. «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — «Порідній країні». 22.10 — Спортивна програма. По закінченні — К. т. Новини.